

Sukkerfabrikker indtage en saadan Monopolstilling, at de faktisk ikke behøve at rette sig efter Verdenspriserne, men kunne gaa højere end Verdenspriserne, hvad særlig de sidste 4 Ugers Priser vise; som jeg senere skal komme tilbage til ved Omtalen af den ærede Ordførers Betænkning. Og det er endvidere bevist her, at Konkurrencen med Ulandet faktisk er i Færd med at ophøre.

I 1908 indførte vi 75 Mill. Pund Sukker, men i 1911 var det sunket ned til 23 Mill. Pund, det vil sige, at Indførselen fra Ulandet i Løbet af disse 3 Aar er sunken med omtrent 300 pCt., altsaa en kolossal Tilbagegang. Samtidig er den indenlandske Fabrikation steget i endnu stærkere Grad. Jeg vil her samtidig gøre opmærksom paa et Forhold, som for Resten den ærede Ordfører fuldstændig har ladet ude af Betragtning i sin Betænkning, nemlig at Forholdene efter Toldloven af 1908 have udviklet sig saaledes, at de indenlandske Raffinaderier ikke kunne trives her i Landet, fordi de ikke kunne faa Sukker hos De danske Sukkerfabrikker til Raffinering, og fordi den eksisterende Toldbeskyttelse ogsaa med Hensyn til Raffinaderierne er af en saadan Beskaffenhed, at de kun meget vanskeligt kunne optage Konkurrence med De danske Sukkerfabrikker. Det er beklageligt. Jeg maa gentage her den Beklagelse, jeg ved første Behandling af denne Sag udtalte, nemlig at man i 1908 ikke fulgte Vilhelm Lassen, og at den ærede Ordfører for Flertallet her saa villigt bøjede sig for Landstingets Godsejere i dette Spørgsmaal og fik den af Vilhelm Lassen foreslaaede Raffinaderibeskyttelse forhøjet med 0,25 Øre og derved den indenlandske Afgift sat ned fra 5,2 til 4,95; det er $\frac{1}{4}$ Øre pr. Pund. Der er ikke Tvivl om, at det har været en kolossal Fordel for De danske Sukkerfabrikker, at de fik $\frac{1}{4}$ Øres Beskyttelse i 1908. Det fremgaar af Oplysningerne, at der til Raffinaderierne er indført saadant noget som 64 Mill. kg Sukker. Paa disse 64 Mill. kg Sukker er der altsaa tjent mindst $\frac{1}{4}$ Øre derved, at man i 1908 lyttede til Landstinget. Det er henimod $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., og alene paa det Sukker, der polariserer indtil 96, er der tjent over 110,000 Kr., det er en ren Gevinst, man har puttet i Sukkerfabrikkerne ved, at den ærede Ordfører den Gang bøjede sig for Landstingets Godsejere og ikke fulgte Vilhelm Lassen og stod fast paa det Forslag, han havde fremsat der. Jeg finder altsaa, at vi have haft fuldstændig Ret i, at der her i Landet eksisterer

et Sukkermonopol, som efterhaanden trænger al udenlandsk Konkurrence bort og forhøjer Sukkerpriserne til Trods for, at den indenlandske Produktion af Sukker er stigende, og at den private Konkurrence udbytter Befolkningen paa en ublu Maade ved Avancer lige op til 25—30 pCt. Jeg finder, at dette er uforsvarligt, og i Henhold hertil mener Mindretallet, at Staten bør overtage Sukkerfabrikkerne og drive dem for Statens Regning.

Men forinden jeg kommer ind paa dette Spørgsmaal om Statens Overtagelse af Sukkerproduktionen, vil jeg gøre et Par Bemærkninger til Flertallets Betænkning og til den ærede Ordfører, og jeg vil da, før jeg gør disse Bemærkninger, sige, at jeg har tænkt over, paa hvilken Maade jeg skulde tage paa den højtærede Ordfører. Der er rundet mig i Hu en Udtalelse af den højtærede Formand her i dette Ting. I et af sit Livs store Øjeblikke udtalte han de Ord: „Skyd ikke paa Pianisten, for han gør det saa godt, han kan“. Og der var vel nogen Grund til at anlægge denne Maalestok paa den ærede Ordfører, men paa den anden Side er der ingen Tvivl om, at hans Evner ikke have staaet Maal med hans gode Villie til at skade os, og derfor kan jeg ikke følge den gode Leveregel, som den højtærede Formand i sin Tid gav her i dette høje Ting; jeg maa tage paa den ærede Ordfører paa en noget anden Maade. Efter at have gennemlæst de 100 Sider, han her har skrevet, og hvor han har misbrugt de Oplysninger, som ere skaffede til Veje, paa en i mange Henseender urimelig Maade, maa jeg sige, at disse 100 Sider ere saa selvmodsigende og saa fulde af Fejtagelser og saa fulde af barnlig fantastisk Tøjeri, at jeg aldrig nogen Sinde har set noget tilsvarende. Der kunde derfor være nogen Grund til ikke at skyde paa Pianisten, thi han har vel gjort det saa godt, han kunde, idet han har sat sig en uløselig Opgave. Den højtærede Ordfører har skullet bevise, at naar en Forretning, som giver 7—8 Mill. Kr. i Indtægt, kommer ind under Staten, fordufte de 7—8 Mill. Kr. fuldstændigt i Luften, de gaa op i Røg, intet Menneske kan finde dem mere. Dette er en Opgave, som er saare vanskelig, thi 7—8 Mill. Kr. ere dog Penge. Jeg forstaar i det hele ikke, at den ærede Ordfører er gaaet den Vej, han er gaaet her, thi det er en Snak, man kunde føre for 30—40 Aar siden, at Staten var en saadan Odelæggelsesanstalt, indenfor hvis Rammer alting gik i Skuddermudder, men nu vil